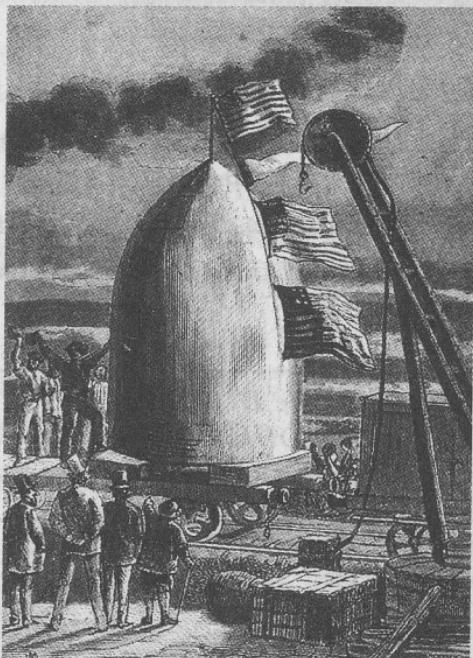

Jules Verne

De la Pământ la Lună

Traducere: George B. RAREŞ

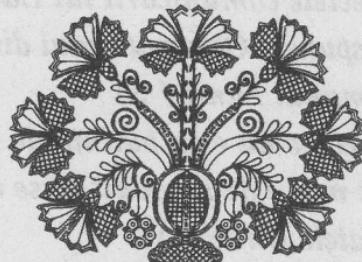
Prezentare LAURA-IVONA DUMITRU

Editura Andreas

Capitolul I <i>Gun-Club</i> / 5
Capitolul II <i>Comunicarea președintelui Barbicane</i> / 14
Capitolul III <i>Efectele comunicării lui Barbicane</i> / 22
Capitolul IV <i>Răspunsul Observatorului din Cambridge</i> / 28
Capitolul V <i>Romanul Lunii</i> / 34
Capitolul VI <i>Ceea ce nu e cu puțință de neștiut și ceea ce nu mai e de îngăduit să se credă în Statele Unite</i> / 41
Capitolul VII <i>Innul ghiulelei</i> / 48
Capitolul VIII <i>Povestea tunului</i> / 58
Capitolul IX <i>Chestiunea prafurilor de pușcă</i> / 65
Capitolul X <i>Un dușman contra douăzeci și cinci milioane de prieteni</i> / 74
Capitolul XI <i>Florida și Texas</i> / 81
Capitolul XII <i>Urbi et orbi</i> / 89
Capitolul XIII <i>Stone's Hill</i> / 96
Capitolul XIV <i>Hărățul și mistria</i> / 104
Capitolul XV <i>Serbarea fontei</i> / 111
Capitolul XVI <i>Tunul uriaș</i> / 117
Capitolul XVII <i>O telegramă</i> / 125
Capitolul XVIII <i>Călătorul de pe Atlanta</i> / 127
Capitolul XIX <i>Un meeting</i> / 138
Capitolul XX <i>Atac și răspuns</i> / 149

- Capitolul XXI *Cum pune un francez la cale o afacere / 160*
Capitolul XXII *Noul cetățean al Statelor Unite / 171*
Capitolul XXIII *Vagonul-proiectil / 178*
Capitolul XXIV *Telescopul Munților Stâncosi / 186*
Capitolul XXV *Ultimele amănunte / 194*
Capitolul XXVI *Foc!... / 201*
Capitolul XXVII *Timp înnorat / 207*
Capitolul XXVIII *Un nou astru / 213*

VERNE, JULES

De la Pământ la Lună / Jules Verne – București

Andreas Print, 2016

I. George B. Rareș

ISBN 978-606-8271-90-3

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT
Tel./Fax: 021.222.07.67
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: www.editura-andreas.ro

Editura ANDREAS PRINT, București, 2016

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din aceasta lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a Editurii Andreas Print.

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU
Redactare: Laura-Ivona DUMITRU
Procesare text: Alexandru PANAITESCU

Bun de tipar: 12.04.2016

Format: 16/54x84 cm

Capitolul I Gun-Club

În timpul războiului federal al Statelor Unite, un nou club foarte influent se stabilise în orașul Baltimore, în mijlocul ținutului Maryland. Se știe cu ce energie se dezvoltă instinctul militar la acest popor de amatori, de neguțători și mașiniști. Niște simpli neguțători și-au părăsit biroul lor de negoț pentru a se împăuna căpitani, coloniei, generali, fără să fi trecut prin școlile de aplicație din West-Point*. Ei au egalat curând în „arta războiului“ pe colegii lor din vechiul continent și chiar au reputat victorii, cheltuind milioane și risipind vieți omenești.

Dar în ceea ce au întrecut americanii pe europeni, în chip ciudat, a fost știința balistică. Nu că armele lor ar fi atins un mai înalt grad de desăvârșire, dar ele ofereau întinderi ne mai puțin întrebuintate și aveau, prin urmare, măsuri necunoscute până atunci. În materie de ținte la suprafața pământului, trageri de sus în jos, sau tragere la țintă orizontală, focuri într-o parte, în direcția lungimii sau pe la spate, englezii, francezii, prusacii, nu mai aveau nimic de învățat, dar tunurile lor, mortierele lor nu erau decât niște pistoale de buzunar pe lângă groaznicele unelte ale artilleriei americane.

* Scoala militară a Statelor Unite. (n.t.)

Lucrul acesta nu trebuie să mire pe nimeni. Yankeeii, sunt ingineri, după cum italienii sunt muzicanți și germanii metafizicieni din naștere. Nimic mai firesc decât să-i vezi aducând stinței balistice îndrăzneața lor ingeniozitate. De aici, aceste tunuri uriașe, dar de asemenea tot aşa de uimitoare și încă mult mai admirate. Se cunosc minunile de felul acesta ale lui Parrot, Dahlgreen, Rodman. Armstrongii, Palliserii și Treuille de Beaulieu nu au avut decât să se încline în fața adversarilor lor de peste ocean. Deci, în timpul acestei grozave lupte a nordiștilor cu sudiștii, artileriștii și-au ținut cu cinste demnitatea, ziarele Uniunii celebrau născocirile lor cu mult avânt, și nu era neguțător, oricât de naiv, care să nu-și fi stricat capul o zi și o noapte socotind traectorii smintite.

Or, când un american are o idee, caută un al doilea american care s-o împărtășească. De sunt trei laolaltă, ei își aleg un președinte și doi secretari. Când sunt patru, ei numesc un arhivar și biroul funcționează. Dacă-s cinci, ei se convoacă în adunare generală, și clubul e constituit. Așa s-a întâmplat și în Baltimore. Întâiul care a născoci un tun s-a însotit cu primul care l-a turnat și cu primul care l-a prelucrat. Astfel a apărut Gun-Club*.

O lună după alcătuirea lui, numără 1833 de membri efectivi și 35.575 de membri corespondenți. O condiție *sine qua non* era impusă oricărei persoane ce voia să intre în asociație: aceea de a fi imaginat sau, cel puțin, de a fi desăvârșit un tun. În lipsă de tun, o oarecare armă de foc. Dar ca să spunem totul, născocirea de revolvere cu cincisprezece focuri, de carabine învârtitoare sau

* Clubul-tun. (n.t.)

paloșe-revolver nu se bucura de o mare considerație. Artileriștii aveau întâietate în orice împrejurare.

„Stima pe care o obțin ei, a spus într-o zi unul dintre cei mai învățați vorbitori ai Gun-Club, este proporțională «cu mormanele» tunurilor lor și în «raport direct cu pătratul distanțelor» atinse de proiectile lor!”

Ba, mai mult, era legea lui Newton despre gravitația universală transportată în ordinea morală. Gun-Clubul o dată întemeiat, își închipuie oricine foarte lesne ce produsese geniul născocitor al americanilor. Mașinile de război au luat proporții uriașe și proiectilele au depășit de hotarele îngăduite. Toate aceste născociri au lăsat departe în urmă sfioasele unelte ale artilleriei europene. Să se judece lucrul acesta după următoarele cifre.

Odinioară, „în timpurile bune”, o ghiulea de treizeci și sase, la o depărtare de trei sute de picioare, străbatea treizeci și sase de cai luati din flanc și săptezeci și opt de oameni. Era copilăria artei. De atunci proiectilele au înaintat. Tunul Rodman, care bate la șapte mile*, cu o ghiulea ce cântărea o jumătate tonă, lesne ar fi răsturnat o sută cincizeci de cai și trei sute de oameni. Era chiar vorba la Gun-Club să se facă o încercare solemnă. Dar, dacă s-au încovoiat caii să facă încercarea, oamenii, din nefericire, au lipsit.

Oricum ar fi, efectul tunurilor era foarte omorător și la fiecare descăcătură, oamenii cădeau ca niște spice sub tăișul coasei. Ce însemna, pe lângă atâtea proiectile, acea de pomină ghiulea care, la Castras, în 1785, a scos douăzeci și cinci de oameni din luptă, și cealaltă care, la Zorndorff, în 1758, ucisese patruzeci de pedes-

* Unitate de măsură egală cu 1609,3 m, folosită în SUA și în Marea Britanie. (n.red.)

trași, și în 1742, acest tun austriac al lui Kesselsdorf, a cărui fiecare lovitură arunca șaptezeci de dușmani la pământ? Ce erau aceste uimitoare focuri de la Jena la Austerlitz, care hotărau soarta bătăliei? S-au văzut multe altele în timpul războiului federal! În lupta de la Gettysburg, o ghiulea conică, trasă de un tun ghintuit, a lovit șaptezeci și trei de confederați, și la trecătoarea Potomac, o ghiulea Rodman a trimis două sute cincisprezece sudiți într-o lume mai bună.

Trebuie, de asemenea, menționat un groaznic mortier născocit de I.T. Maston, membru distins și secretar perpetuu al Gun-Club, al cărui rezultat a fost cu totul omorât, deoarece la descărcarea de încercare, a ucis trei sute treizeci și șapte de însi, explodând, evident!

Ce să mai adăugăm acestor numere atât de elocvente prin ele însel? Nimic. De asemenea, se va admite, fără contestație, următoarea socoteală, obținută de statisticianul Pitcairn: împărțind numărul victimelor căzute sub ghiulele la acela al mebrilor Gun-Club, s-a admis că fiecare dintre acești ucisese două mii trei sute șaptezeci și cinci de oameni și o fracție... Socotind o atare cifră, este neîndoios că unica preocupare a societății savante a fost nimicirea omenirii într-un scop filantropic și desăvârsirea armelor războiului, socratice ca unelte de civilizație. Era o asociație de îngeri distrugători, rămânând totuși cei mai buni oameni de pe Pământ!

Trebuie adăugat că acești yankei, viteji din toate punctele de vedere, nu s-au oprit doar la formule, dar și-au pus viața în pericol. Se numără printre ei ofițeri de toate gradele, locotenenti sau generali, militari de toate vîrstele, aceia care debutau în cariera ostășească și aceia care îmbătrâneau pe afetul* lor. Multă au rămas

* Afet – Suport pe care se fixează țeava unui tun. (n.red.)

pe câmpul de luptă, și numele lor figura în cartea de onoare a Gun-Club, iar alții, dintre aceia care s-au întors, aveau semnele indiscreabilelor îndrăzneli: cărje, picioare de lemn, brațe puse, mâini cu cărlige, obraji din cauciuc, nasuri din platină... nimic nu lipsea din colecție. Acești vajnici artilieriști nu se uitau la toate acestea și se simțeau mândri, pe bună dreptate, când raportul unei lupte arăta un număr de victime ciuntite de ghiulele risipite.

Totuși într-o zi – tristă și jalnică zi – pacea a fost semnată de supraviețuitorii războiului. Detunăturile au încetat, mortierele au amuțit, obuzierele au fost încătușate pentru multă vreme, și tunurile, cu capetele plecate, au intrat în arsenale. Ghiulele au fost îngrămadite în parcuri, amintirile săngeroase s-au șters, bumbacul a început să crește minunat în câmpii din belșug îngrășate. Veșmintele de doliu au sfârșit prin a se ponosi o dată cu durerile, iar Gun-Club a rămas cufundat într-o adâncă neactivitate.

Anumiți scormonitori, harnici și înverșunați, încă se mai îndeletniceau cu socoteli de balistică. Ei visau mereu bombe uriașe și obuze fără pereche. Dar, fără întrebunțare, la ce bun acele zadarnice teorii? Așa că sălile devineau pustii, servitorii dormeau în anticamere, ziarele se mucegăiau pe mese, colțurile întunecoase răsunau de triste sforăielii, iar membrii Gun-Club, odinioară aşa de zgromotoși, erau reduși acum la o tacere dezastroasă, adormind în visări de artillerie platonică!

– E deznădăjduit, a spus într-o seară Tom Hunter, în timp ce picioarele lui de lemn se prăjeau în căminul odăii de fumat. Nimic de făcut! Nimic de nădăjduit. Ce

viață plăticoasă! Unde-s vremuriile când tunul te trezea în fiecare dimineață cu voioasele-i detunături?

– Acel timp nu mai e, a răspuns neastâmpăratul Bilsby, căutând a-și întinde brațele ce-i lipseau. Era o placere pe atunci!... Își inventa fiecare obuzierul său și alerga să-l încerce în fața dușmanului, apoi intra în tabără cu încurajarea lui Sherman sau cu o strângere de mâna a lui Mac-Clellan! Dar astăzi generalii s-au întors la birourile lor și, în loc de ghiulele, trimit nevătămătoare pachete de bumbac! Ah! Viitorul artilleriei e pierdut în America!...

– Da, Bilsby, a exclamat colonelul Blomsberry, uite niște dezamăgiri!... Într-o bună zi, îți lași pașnicele obișnuințe, te deprinzi cu mânuialul armelor, lași orașul Baltimore pentru niște câmpii de luptă, acolo te porți ca un erou, și peste doi-trei ani, trebuie să pierzi rodul atâtore osteneli, să adormi într-o jalnică trândăvie și să-ți vârbi mâinile în buzunare.

Orice s-ar zice, vajnicul colonel ar fi fost foarte nedumerit să dea o atare doavadă de inactivitatea sa... Si totuși nu buzunarele îi lipseau...

– Și nici un război în perspectivă! a spus atunci faimosul J.T. Maston, scărinându-și cu cărligul său de fier scăfărlia. Nici un nor la orizont, și astăcând sunt atâtea de făcut în știința artilleriei! Eu, care vă vorbesc, am făcut azi-dimineață o schiță, cu plan, tăietura și înălțimea unui mortier menit să schimbe legile războiului!

– Zău? a răspuns Tom Hunter, gândindu-se fără voia lui la ultima schiță a onorabilului J.T. Maston.

– ău aşa, a răspuns acesta din urmă. Dar la ce vor servi atâtea studii duse la bun sfârșit, atâtea greutăți învinse? Nu însemna să lucreze pentru o adevărată

pierdere de vreme? Popoarele lumii noi par să-și fi dat cuvântul să vietuiască în pace, și războinica noastră *Tribună* a ajuns să pronosticheze catastrofe, datorită creșterii scandalioase a populației!...

– Totuși, Maston, a reluat colonelul Blomsberry, în Europa se bat mereu, pentru a sprijini principiul naționalităților!

– Ei și?

– Cum ei și? Dar ar fi de încercat ceva acolo... și dacă s-ar primi serviciile noastre...

– Te gândești la una ca asta? exclamă Bilsby. Să faci balistică în folosul străinilor!...

– Asta ar fi mai bine decât să nu faci deloc, a răspuns colonelul.

– Fără îndoială, a zis J.T. Maston, că ar fi mai bine, dar nici nu trebuie să te gândești la acest expedient.

– Și de ce asta? întrebă colonelul.

– Pentru că cei din lumea veche au idei despre înaintare ce ar fi contrare obișnuințelor noastre americane. Oamenii aceștia nu-și închipuie că se poate că cineva să ajungă general înainte de a fi servit ca sublocotenent, ceea ce ar însemna că n-ar putea fi bun ochitor... Or, e lucru foarte simplu...

– Absurd! răspunse Tom Hunter desprinzându-și brațele de pe jilțul său. Și deoarece aşa stau lucrurile, nu ne mai rămâne decât să cultivăm tutun sau să distilăm ulei de balenă!...

– Cum? exclamă J.T. Maston cu o voce răsunătoare. Acești din urmă ani ai vieții noastre să nu-i mai întrebuițăm la desăvârșirea armelor de foc? Nu se va mai găsi un nou prilej de a încerca puterea proiectilelor noastre! Nu se va mai ilumina văzduhul sub licărirea tunurilor

noastre! Nu se va mai își nici un prilej care să ne îngăduie să declarăm război vreunei puteri transatlantice! Franțezii nu vor mai încea nici un vapor de-al nostru, iar englezii nu vor mai spânzura trei sau patru dintre co-naționalii noștri!

– Nu, Maston, a răspuns colonelul Blomsberry, nu vom avea această fericire! Nu! Nici unul dintre aceste incidente nu se va produce! Susceptibilitatea americană se duce zi după zi, și noi ne vom ramoli!

– Da, ne umilim! a răspuns Bilsby.

– Și ne umilesc alții!... adăugă Tom Hunter.

– Astea toate sunt prea adevărate, exclamă Maston cu o nouă pornire de mânie. Sunt mii de pricini ce plutesc în văzduh ca motive de bătălie și totuși nu se bate nimeni! Se economisesc brațele și picioarele, și astă în folosul oamenilor care nu știu ce să facă cu ele! Și uite, fără a căuta până atât de departe un motiv de război, America de Nord n-a apartinut odianoaară englezilor?

– Fără îndoială, răsunse Tom Hunter, scormonind cu furie tăciunii cu vârful cărjei sale.

– Ei bine! reluă J.T. Maston, pentru ce n-ar apartine Anglia americanilor?

– Ar fi foarte firesc, răsunse colonelul Blomsberry.

– Duceți-vă și propuneți asta președintelui Statelor Unite, exclamă J.T. Maston, și veți vedea cum o să reacționeze!

– O să primească rău, șopti Bilsby printre cei patru dinti rămași din bătălie.

– Pe legea mea, exclamă J.T. Maston, la apropiatele alegeri, n-o să se mai bizuiască pe votul meu!

– Nici pe ale noastre, răsunseră în cor acei războinici invalizi.

– În așteptare, zise J.T. Maston, și pentru a încheia, dacă nu mi se dă ocazia să probez noul meu mortier, pe un adevărat câmp de luptă, îmi dau demisia din calitatea mea de membru al Gun-Club și fug să mă înmormântez în colibele din Arkansas!

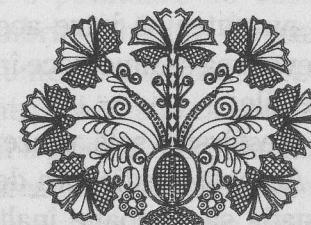
– Te vom urma și noi acolo, răsunseră convorbitorii îndrăznețului J.T. Maston.

Așa stăteau lucrurile, spiritele se întărătau din ce în ce mai mult, și clubul era amenințat de o apropiată dizolvare, când o întâmplare neașteptată veni să împiedice acea regretabilă catastrofă. A doua zi chiar, după această convorbire, fiecare membru al clubului primea o circulară concepută în acești termeni:

Baltimore, 3 octombrie

„Președintele Gun-Club are onoarea să însțiințeze pe colegii săi că, în ședința din ziua de 5 a.c., le va face o comunicare de natură a-i interesa mult. Prin urmare, îi roagă, lăsând totul la o parte, să răspundă invitației ce li se face prin prezenta.“

Cu drag,
al lor Impey Barbicane, P.G.-C.

Comunicarea președintelui Barbicane

Pe 5 octombrie, la opt seară, o mulțime compactă se înbulzea în saloanele Gun-Club. Toți membrii clubului cu reședință în Baltimore răspunseseră chemării președintelui lor. Cât despre membrii corespondenți, veneau cu sutele pe străzile orașului, și oricât de mare era sala de ședințe, acea lume nu putea avea loc, aşa că se înghesuiau și prin sălile de alături, până în mijlocul curților exterioare. Acolo era populația, oamenii de jos, care se îngrămadău pe la uși, căutând să ajungă în primele rânduri, dornici să afle comunicarea cea de seamă a președintelui Barbicane, împingându-se, înghiontindu-se, cu acea libertate ade acțiune caracteristică mulțimilor crescute în ideile „self-guvernământului“.

În seara aceea, un străin care s-ar fi aflat întâmplător în Baltimore n-ar fi izbutit, cu ajutorul aurului chiar, să pătrundă în sala mare. Aceasta era păstrată numai și numai pentru membrii rezidenți sau corespondenți. Nimeni altcineva nu putea să intre acolo, și fruntașii orașului au fost nevoiți să se amestece în mulțime ca să prindă din zbor veștile.

În acest timp, nesfârșita sală prezenta ochilor un spectacol curios. Această locație, era de minune potrivită pentru destinația sa. Coloane înalte, formate din

tunuri suprapuse, cărora mortiere scurte și îndesate le serveau drept temelie, susțineau delicatele armături ale boltii, adevărate dantele din metal. Panoplii de puști cu țeava largă, tot felul de arme de foc, vechi sau moderne, se răsfirau pe perete intr-o pitorească înlanțuire.

Gazul ieșea ca o flacără din mijlocul revolverelor grupate în chip de candelabre, în timp ce sfeșnice înalte, cu brațe făcute din puști, completau acea strălucită iluminare. Toate uneltele artileristului surprindeau ochiul prin uimitoarea lor așezare și te făceau să gândești că adevărata lor menire era mai mult decorativă decât ucigătoare.

La loc de cinsti se vedea, adăpostită de o splendidă vitrină, o bucată de chiuloasă, sfărâmată și răsucită de puterea prafului, prețioasă sfărâmătură a tunului lui J.T. Maston.

În capătul sălii, președintele, asistat de patru secrătari, ocupa o largă estradă. Jilțul său, ridicat pe un buștean sculptat, înfățișa formele puternice ale unui mortier. Era proptit sub un unghi de nouăzeci de grade și atârnăt de niște turele în aşa fel că președintele putea să obțină o legănare foarte placută pe marile călduri, întocmai ca aceea a unui şezlong. Pe birou se vedea o călimară de un gust ales, făcută dintr-o ghiulea mică, frumos cizelată. În fața biroului, bănci mici, așezate în zigzag, formau o perindare de bastioane în care se așezau toți membrii Gub-Club. În seara aceea se putea spune „că era lume pe întăriri“. Îl cunoșteau bine pe președinte, pentru că să știe că el nu și-ar fi pus colegii pe drumuri fără o pricina de cea mai înaltă seriozitate.

Impey Barbicane era un bărbat de vreo patruzeci de ani, liniștit, rece, austero, o minte eminentă serioasă